

Usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 23.07.2002, sp. zn. 4 T 137/2002, ECLI:CZ:VSOL:2002:4.T.137.2002.1

Číslo: 43/2003

Právní věta:

Lhůta uvedená v ustanovení § 279 písm. b) tr. ř., jejíž uplynutí vylučuje obnovu v neprospěch obviněného, není promlčecí lhůtou trestného činu, o kterém se vedlo trestní stíhání, takže na její běh nemají vliv okolnosti uvedené v ustanovení § 67 odst. 2, 3 tr. zák. o stavení a přerušení promlčecí doby. Pro začátek běhu této lhůty je rozhodující doba, kdy rozhodnutí, jímž skončilo trestní stíhání, nabylo právní moci.

Soud: Vrchní soud v Olomouci

Datum rozhodnutí: 23.07.2002

Spisová značka: 4 T 137/2002

Číslo rozhodnutí: 43

Číslo sešitu: 7-8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Obnova řízení

Předpisy: § 279 písm. b) tr. ř.

§ 67 odst. 2 tr. zák.

§ 67 odst. 3 tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Olomouci zamítl stížnost státního zástupce v trestní věci R. V. proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 2. 7. 2002, sp. zn. 53 Nt 27/2002.

Z o d ů v o d n ě n í :

Napadeným usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 2. 7. 2002 sp. zn. 53 Nt 27/2002 byl dle § 283 písm. c) tr. ř. zamítnut návrh státního zástupce v trestní věci R. V. na obnovu řízení, které skončilo zprošťujícím rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně ze dne 24. 8. 1999 sp. zn. 2 T 126/98. Proti usnesení podal ve lhůtě uvedené v § 143 odst. 1 tr. ř. stížnost státní zástupce jakožto osoba oprávněná dle § 142 odst. 1 tr. ř. Do doby konání neveřejného zasedání neobdržel stížnostní soud odůvodnění stížnosti.

Vrchní soud v Olomouci přezkoumal podle § 147 odst. 1 tr. ř. správnost výroku napadeného usnesení

i řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že podaná stížnost není důvodná. V řízení předcházejícím napadenému usnesení nebylo shledáno takové porušení ustanovení o řízení, které by mohlo způsobit nesprávnost jeho výroku.

Krajský soud nepochybil, když dospěl k závěru, že obnova řízení je v daném případě vyloučena, neboť již uplynula lhůta v délce poloviny promlčecí doby trestného činu, o němž se vedlo trestní stíhání (§ 279 písm. b/ tr. ř.). Není pochyb, že návrh na povolení obnovy řízení byl podán v neprospěch obviněného, neboť jeho účelem bylo odstranění překážky věci rozsouzené, aby mohl být obviněný stíhán pro závažnější pokračující trestný podvod dle § 250 odst. 1, 4 tr. zák., jehož součástí měl být i dílčí útok, pro který byl obviněný zproštěn obžaloby rozhodnutím, jehož se návrh na obnovu řízení týkal. Krajský soud správně posoudil, že trestný čin, o němž se vedlo trestní stíhání, je trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zák.; promlčecí doba v tomto případě dle § 67 odst. 1 písm. c) tr. zák. činí pět let. Z toho plyne, že lhůtou v délce poloviny promlčecí doby v daném případě je lhůta dva a půl roku. Počátek běhu této lhůty byl krajským soudem správně stanoven právní mocí rozhodnutí, jímž bylo skončeno řízení, o jehož obnovu se jedná, tedy 22. 9. 1999. Již samotný návrh na obnovu řízení byl státním zástupcem podán po uplynutí této lhůty. Pokud státní zástupce v průběhu veřejného zasedání před soudem rozhodujícím o návrhu na povolení obnovy řízení poukazoval na institut přerušení promlčení trestního stíhání, v obecné teoretické rovině, tj. bez ohledu na to, zda v daném případě nastaly skutečnosti uvedené v § 67 odst. 3 písm. a) či b) tr. ř., dlužno konstatovat, že tento institut týkající se promlčení nelze z hlediska posouzení uplynutí lhůty vylučující obnovu řízení v neprospěch obviněného podle § 279 písm. b) tr. ř. použít, neboť zákonodárce neodvozuje zákonnou podmínku vylučující takovou obnovu řízení od institutu promlčení jako celku, nýbrž pouze užil ke konstrukci této specifické lhůty týkající se mimořádného opravného prostředku promlčecí dobu upravenou v § 67 odst. 1 tr. zák., což je evidentně patrné zejména ze zákonné definice této specifické lhůty jakožto „lhůty v délce jedné poloviny promlčecí doby“, a nikoliv např. „po uplynutí poloviny promlčecí doby“. Faktický běh promlčecí doby včetně případného jejího přerušení apod. tedy není pro běh lhůty podle § 279 písm. b) tr. ř. relevantní. Přerušení běhu této lhůty či případné nezapočítávání některých dob do této lhůty, které by bylo obdobné jako v § 67 odst. 3, resp. odst. 2 tr. zák., zákon nestanoví.

Zbývá doplnit, že důvodně v souladu se zásadou ne bis in idem nebylo v daném případě zpětně aplikováno ustanovení § 11 odst. 2 tr. ř. ve znění zákona č. 265/2001 Sb., neboť šlo o meritorní rozhodnutí o dílčím útoku pokračujícího trestného činu, které nabylo právní moci před účinností zák. č. 265/2001 Sb., tj. před 1. 1. 2002. Zmíněnou novelou trestněprávních předpisů byl do budoucna vyloučen vznik obdobných překážek v podobě věcí rozsouzených u pokračujícího trestného činu, které nabyly či nabudou právní moci za účinností zák. č. 265/2001 Sb., tj. po 1. 1. 2002. Z těchto důvodů byla stížnost státního zástupce jako nedůvodná dle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítnuta.